

Arnaud Cathrine

Een liefde

Vertaald door Vincent Oostelbos & Jacques Dohmen

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

2022

‘Qu’est-ce que c’était? Une passion?
Un amour? Une obsession érotique?
Ou une de mes inventions?’
Hervé Guibert, *Fou de Vincent*

‘Wat was het eigenlijk? Een passie?
Een liefde? Een erotische obsessie?
Of een van mijn verzinsels?’
Hervé Guibert, *Gek op Vincent*

PROLOOG

ZATERDAG 4 NOVEMBER 2017

Als ik ergens in het leven haat aan heb, dan zijn het feestjes. De eerste keer was ik dertien. Dat was bij Octave thuis. Ik had mijn moeder eindeloos aan haar kop zitten zeiken tot ik mocht gaan, ik wilde het echt niet missen, ik was helemaal hyper, al wist ik eigenlijk niet goed wat me te wachten stond. Eerste feestje bij Octave, dus: een intergalactische ramp. Die zich steeds weer herhaalt als ik voor een feestje word uitgenodigd. Iedere keer ben ik ervan overtuigd dat er iets monumentaals, iets ongelooflijks, iets onvergetelijks gaat gebeuren (met mij), maar ik word steeds overvallen door een hopeloze verwarring en het verpletterende gevoel helemaal alleen op de wereld te zijn. Van feestjes word ik knallend depressief, dan word ik weer die gast die niet kan flirten (en met wie dan?), die niet met een leeg, onbezonnen hoofd los kan gaan, een gast die niet cool is, niet chill, veel te serieus, die niet functioneert in groepen, niets begrijpt van al die stomme grappen, en waarom iedereen per se moet praten (schreeuwen) boven muziek uit die je trommelvlies aan flarden scheurt, en waarom iedereen zich in het zweet werkt ergens in een benauwd Parijs woonkamertje

waar op aan de kant geschoven meubels keelverschroeiende alcohol klaarstaat die moet worden weggespoeld met zoetige Red Bull.

Ik ken het script van buiten: ik bel hoopvol aan, ga naar binnen, groet hier en daar iemand, dwing mezelf tot een glimlach, die – bam – meteen weer wegzakt, alsof ik net te horen heb gekregen dat ik een ongeneeslijke ziekte heb. Het lukt me niet om nog ergens om te lachen, om mijn bek open te trekken, om het laatste woord te hebben, ik heb zin om te janken en meer niet. Ik weet ook wel dat ik niet *die gast* ben met wie ze graag een avondje doorhalen – ik kan net zo goed tien minuten na binnenkomst weer vertrekken: niemand die het merkt. Ik ben een kameleon die opgaat in het leer van de bank. Ik ben een wolk van verveling waar mensen instinctief bij uit de buurt blijven, mensen die me anders op school wél aanspreken. Mijn moeder zegt vaak dat je alléén geboren wordt en alléén doodgaat (mijn moeder kan best deprimerend zijn als ze daar zin in heeft); ik voeg daaraan toe dat je tussen de geboorte en de dood ook nog de bodemloze eenzaamheid van feestjes hebt. Vooral de feestjes van Octave, die ik niet kan skippen omdat hij toevallig mijn beste maat is, en ook nog een dictator van heb ik jou daar.

BEHALVE DAN DAT

ik volgens mij eindelijk mijn plekje heb gevonden. Na de vakantie hebben ze mij aan de muziek gezet. Dat houdt

me in elk geval bezig en ik ben geen muurbloempje meer. Ze noemen me nu SELECTOR (eigenlijk heet ik Vince, een afkorting van Vincente; die Italiaanse voornaam heb ik te danken aan een moeder die plichtsgetrouw blijft refereren aan het land van haar voorouders). Mijn playlist is superchill: Eminem, Nekfeu, Kendrick Lamar, Jay-Z, Drake... O, organiseer je een feestje? Dan moet je mij hebben! Toch is het geen makkelijk werk: zoals je weet staan voor degene die muziek draait hele rijen klaar om te zeuren om dit, om dat, iets meer van die, nog een keertje deze. In dat geval produceer ik de leeuwenplooï¹ en dan kalmeren ze wel. Op school sta ik erom bekend dat ik erop ram. Ik ben te driftig, beweert de directeur, die me constant bij zich roept. Maar eerlijk gezegd blijf ik liever op zaterdag na dan dat ik me laat uitschelden door een stelletje klootzakken. Twee oplossingen voor het leven: of je ondergaat, of je reageert. Ik heb mijn keuze gemaakt. *Flikker*, ik ram erop, *kankerhomo*, ik ram erop, *vuile nicht*, ik ram erop, *mietje*, ik ram erop.

Veel steun heb ik niet: er zitten maar weinig homo's bij mij op school. Hoewel mijn radar toch permanent aanstaat. Of anders verstoppen ze zich heel goed. Dus voel ik me pijnlijk afgezonderd van mijn metgezellen:

- De demonstratie voor het homohuwelijkⁱ, die heb ik op

---

¹ Frons met de wenkbrauwen die een onvriendelijke en dreigende lijn vormt (dikke, bruine wenkbrauwen vereist).

ⁱ In december 2012 en januari 2013 vonden verschillende demonstraties plaats voor het homohuwelijk. In Parijs was er een op 27 januari 2013. (Noot van de vertalers)

tv gekeken (ik was dertien en mijn moeder kon niet met me mee, die moest werken).

- De Gay Pride: mij iets te veel gezelligheid.
- Grindr: ik ben twee, drie keer gaan kijken, drama, te creepy, neuken, niks dan neuken.

Ik veroordeel niemand, maar wat ik wil is:

- verliefd worden
- en dat mijn eerste keer KLASSE is.

Ik zet 'Splash' van Disiz La Peste aan.²

*Vertel, mama, wat is er mis met mij?
Ze moeten mij, haar en jou niet erbij
Vertel, mama, wat men mij verwijt
Mijn bloed is heet, het brandt, stroomt vrij*

Octave vindt dat nummer supernice. Hij trekt Louise de dansvloer op, nou ja, het tapijt op dat voor dansvloer doorgaat.³ Ik zou wel eens willen weten wat die nou van plan zijn, Octave en Louise. Maandag gaan ze samen uit, dinsdag maken ze ruzie, woensdag zwijgen ze elkaar dood, vrijdag zijn ze weer samen... Zo gaat dat nou al een jaar en ze doen het nog steeds niet met elkaar. En toch is zij legit leuk, Louise, met haar roodblonde haar. Als ik

---

² Je raadt het al: ik ben op het zoveelste feestje van Octave en ik speel voor SELECTOR.

³ Ik kijk graag toe als Octave danst. Of liever: niet-danst. Sportief als hij is, is hij veel situaties de baas, maar niet als hij ritmisch moet bewegen: hij kan geen maat houden.

met zo'n Louis was, dan hoefden ze mij niet te overtuigen, dan deden we niets dan vrijen, dan nam ik hem mee naar de beste Italiaanse restaurants van Parijs, hij zou zeggen: *Iedereen noemt je Vince, maar ik ben niet iedereen, ik noem je Vincente*, dan gaf ik hem een parfum met vijgengeur (oké, ik ben skeer, maar laten we zeggen dat ik bij de Mac werkte om toch iets te besteden te hebben – als ik terugkwam van mijn werk zou hij zeggen: *Ga douchen, je stinkt naar friet!*).

‘Ik denk dat ik een zwak heb voor Phénix...’

Rokia (mijn beste vriendin) zegt altijd: ‘Ik denk...’ Rokia is van nature besluiteloos. Van het soort dat zo twijfelt tussen acht gerechten in het restaurant dat ze uiteindelijk gaat voor een negende gerecht dat ze helemaal niet lust. Rokia heeft heel uitgesproken ideeën over mijn leven, maar als het gaat om het hare blijft ze eindeloos dubben.

Ik check de voornoemde Phénix, die hier nog niet zo lang op school zit en dus per definitie glanst van de nieuwigheid. Hier kent zo'n beetje iedereen elkaar al jaren, dus wat zou er anders nog moeten gebeuren? Met de eeuwig aarzelende Rokia, Octave en Louise die samen zijn zonder samen te zijn en met mij, die alleen verliefd word in de bioscoop of op internet, is het leven hier op school nou niet bepaald opwindend.

Dankzij Phénix blaast er voor de meisjes van de klas een frisse wind. Hij is uit Biarritz naar hier gekomen: lang blond haar, gebruinde huid, versierderskop, lichtelijk verwaand. Van gasten die weten dat ze er goed uitzien houd

ik liever afstand. Maar ik ga Rokia niet ontmoedigen. Ze ziet dat ik hem door de scanner haal en draait zich naar me toe in afwachting van het vonnis.

‘Niet slecht.’

Ze slaat haar armen over elkaar en keert zich weer naar haar doelwit, dat op de sofa nonchalant aan zijn glas zit te nippen en het Parijse volkje aanschouwt dat voor hem even intrigerend is als hijzelf voor ons.

‘Hé, SELECTOR, heb je niks om op te dansen of zo?’

Dat is de derde keer dat hij me komt lastigvallen, Lilian: een vent, een echte. Want de natuur heeft hem gezegend met vroegtijdige beharing. Want hij heeft een grote pik (ja, wat denk jij dan, natuurlijk kijk ik wel in de kleedkamer). Want hij denkt een mooie kop te hebben (is niet zo: hij is nep knap). Want hij is geen maagd meer (kunnen we hem daarover op zijn woord geloven?). Heel close met Octave (ik probeer allang niet meer om dat mysterie te doorgronden). Lilian haat mij en van mij mag hij doodvallen. Zo simpel is dat. Toch heeft Octave ons zover gekregen dat we elkaar dulden, min of meer: we zijn net twee honden die steeds hun tanden willen laten zien, maar zich inhouden als het baasje aan de riem trekt om ze tot de orde te roepen.

‘Wat een schijtmuziek!’ voegt Lilian eraan toe, alsof het nog niet duidelijk was.

Hij loopt weer weg, ik knars met mijn tanden. ‘Gewoon denken: ze kunnen me wat!’ raadt mijn moeder me altijd aan. Alleen werkt dat niet. Ik denk dat ‘kunnen me wat’ pas begint te werken na dertig jaar oefening. In de

tussentijd loopt mijn mond vol spuug en beginnen mijn vuisten te jeuken.

‘Het probleem met Lilian,’ zegt Rokia, ‘is dat hij een platte kont heeft.’

‘Help me onthouden dat ik hem daar een keer op wijs.’

‘Met getuigen, als het even kan.’

‘Kan het wat minder?’ sist Octave afkeurend.

Ik werp hem een nogal nijdige blik toe.

‘*Wat minder?!*’

Octave neemt me, als een onbuigzame scheidsrechter, taxerend op.

‘Vince, het is mijn feest, oké?’

‘Maar die mattie van jou zit mij te kutten!’

Octave loopt terug naar Louise midden op het tapijt. Ik voel de razernij in me opborrelen. Ademhalen, ademhalen. Rokia legt kalmerend een hand op mijn rug. Zoals gebruikelijk komt Octave niet voor mij op. Ik weet nooit wanneer ik op die grapjas kan rekenen. Zodra het hem te ingewikkeld wordt, laat hij het afweten. Octave is geen lafbek, hij waait gewoon mee met de wind. Octave is mijn beste vriend, maar hij is uiterst egoïstisch. En hij heeft geen greintje rechtvaardigheidsgevoel.

‘Geeft niet,’ mompelt Rokia in mijn oor.

Jawel, geeft wél. Ademhalen, ademhalen.

Ik kijk weer op: Octave stuitert voor Louise op en neer, lichtjaren bij mij vandaan, Lilian staat zich nadrukkelijk te vervelen. Ik zet ‘Kid’ op.

‘Wat is dat?’

‘Eddy de Pretto. Volgens mij heeft die gast dat geschre-

ven voor mij en voor alle flikkers op aarde die proberen te overleven in een wereld vol met miljarden Lilians.’

Om de rest een beetje te pushen begint Rokia midden in de kamer te dansen.

*Jij wordt een vent, mijn Kid
Ik wil geen enkele traan zien gaan
Over deze heldenkop, dit gebeeldhouwde lijf*

Lilian spitst zijn oren.

*Jij wordt een vent, mijn Kid
Geen spoortje vrouwelijkheid wil ik zien*

Octave en Louise wiegen op en neer. Ze luisteren niet naar de tekst. Niemand luistert, alleen Lilian, Rokia en ik.

*Jij wordt een vent, mijn Kid
Je zult glanzen, hard en gespierd
Met je machohouding en je dominantie*

‘Dank je, dank je!’ roept Pablo me toe. ‘Deze vind ik geweldig!’

Pablo is de andere homo van de school. Hij praat er niet over, maar hij weet dat ik weet dat hij weet dat ik weet dat wij weten. Ik vind hem niet aantrekkelijk, fysiek. En ik kan niet echt bevriend met hem worden. Waarom weet ik niet. Dus zijn we op afstand solidair met elkaar.

Ziekelijke viriliteit
Ziekelijke viriliteit

Van ver staart Lilian me geërgerd aan en dat doet me goed. Ik playback het refrein en zorg dat ik goed articuleer: *ZIEKELIJKE VIRILITEIT*.

‘Wat is dit voor rotzooi?’

Lilian is terug.

‘Vind je het niks?’

Ik werp hem mijn mooiste glimlach toe. Wat hij wil is dat ik bang voor hem ben, maar ik blijf lekker mijn hoofd bewegen op het ritme van ‘Kid’.

‘Ga nog een glaasje jus halen of zo.’

‘Heb je nog meer van die homomuziek?’

‘Sorry? Ik heb je niet goed verstaan.’

‘Je hebt me best gehoord.’

‘Ik wil het nog een keer horen voor de zekerheid.’

Hij lacht sarcastisch.

‘Zei je nou homo of slome?’

‘Jij hebt echt een probleem, gast!’ spuugt hij.

‘Ikke? Nee hoor.’

Geloof me, de truc is om in zo’n situatie de eerste klap te verkopen.

Ik race door de gangen van het station Châtelet, de trap af die naar het perron leidt, weet nog net te voorkomen dat ik op m'n bek ga, duik het metrostel in net voor de deuren dichtgaan en stort me op de eerste de beste zitplaats. Als het op de laatste metro aankomt, ben ik een kampioen. Mijn wenkbrauwboog bloedt nog behoorlijk. Ik weet heel goed wat me te wachten staat, het woedende berichtje van Octave: dat ik alles heb verpest, me niet kan gedragen, me niet kan beheersen, *Jezus man, Lilian dolde maar wat*, dat ik overal spoken zie. Nou, Lilian zal mij zich de rest van zijn leven herinneren aan zijn mooie valse tand, want ik heb niet gemist. Had ik maar zijn ballen kunnen pletten, want dat is zijn grootste bezit, zijn grote lul en zijn kloten. Lilian, heeft iemand jou wel eens verteld wat het probleem is met homofoben zoals jij? Eigenlijk heb je geen probleem met MIJ, gast, je hebt een probleem met JEZELF, je bent als de dood dat je op een dag geil wordt van een jongen, dat durf je je niet voor te stellen, anders zou je mij wel met rust laten! Je doet het in je broek bij de gedachte dat je wordt zoals ik. Kijk maar eens diep naar binnen, je gaat kapot als je het kleine

beschaamde homoetje vindt dat zich daar verborgen houdt! En ik waarschuw je: maak me nog één keer uit voor homo en ik ram je ballen door je keel.

Maar goed dat Vince nooit huilt.